

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 21.

V Ljubljani, v četrtek 27. januarja 1887.

Letnik XV.

Deželni zbor pa skrb za gluhoneme.

(Dalje.)

Vsled tega poročila finančne prokuratorje je deželna vlada, ki je prej stala na stališču, da bi se smel del Holzapfelnovih dohodkov rabiti v podporo naših gluhonemih revežev, z dopisom z dné 18. januarja 1885, št. 11.219, dasi Holzapfelnova zapuščina do danes še ni vsa iztirjana, deželnemu odboru sporočila, da bi poraba dotičnih dohodkov volji zapustnikov, oziroma ustanovnikov nasprotovala, da je toraj pravno in postavno nedopustljiva. Ob enem je k že prej omenjenemu vzroku pristavila še nov vzrok, zakaj da deželnemu odboru dotičnega premoženja ne izroči v oskrbovanje, češ, da ne gré prav za prav za deželno premoženje, ampak za napravo zavoda za gluhoneme na Kranjskem, da se mora toraj Holzapfelnova zapuščina toliko časa plodonosno nakladati, dokler bo deželna vlada za napravo takega zavoda.

Kakor priča poročilo deželnega odbora z dné 1. februarja 1885, št. 779, pretresal se je ta dopis deželne vlade prav obširno v deželnem odboru, ki je dobro omenjal, da bi se morale vstaviti vse sirotinske ustanove v zavodu usmiljenih sester in Vincencijeve družbe, ko bi se moral za napravo takega zavoda podarjeni denar obračati le za zidanje, in da bi se tudi na roko ne smele dajati nobene ustanove, ampak bi se moral ves denar toliko časa nakladati, da bi bilo mogoče zidati deželno sirotišnico. Pri večini ustanovnih pisem se namreč, enako kakor pri Holzapfelnu, nahaja določba, da se to premoženje podari za sirotišnico, ki se ima ustanoviti.

Deželni odbor je konečno sklenil, to reč za zdaj pri miru pustiti in jo v razsodbo predložiti deželnemu zboru. Ob enem je izid obravnave z deželno vlado naznanil prednici ubogih šolskih sester.

Ne dolgo potem, namreč meseca aprila 1885, obrnile so se usmiljene sestre v Ljubljani do de-

želne vlade s ponudbo, da so pripravljene v Ljubljani napraviti zavod za odgojo slepih in gluhonemih otrok proti plačevanju 150 gld. na leto za vsakega gojenca, ako se jim iz Holzapfelneve zapuščine dovoli brezobrestno posojilo 50.000 gld., ki se zná tudi zavarovati in ki se bode polagoma povrnilo z zniževanjem oskrbovalnine (morebiti po 50 gld. na leto od vsakega otroka), ali pa v gotovini ob času, ki se naprej ne dá določiti.

Deželna vlada je to ponudbo, kakor sama pravi v dopisu do deželnega odbora z dné 18. aprila 1886, št. 6584, objavljenem tudi v letnem poročilu na strani 138, veselo pozdravila, ker bi se na ta način precej ustanovil zavod za gluhoneme, ki bi bil sicer zaseben zavod, pa bi bilo z njim vendar pomagano potrebi dežele. Preden se je pa odločila o tej zadevi, vprašala je zopet finančno prokuraturo za njeno mnenje.

Finančna prokuratura je odgovorila, da se Holzapfelno premoženje za napravo zasebnih zavodov ne smé rabiti. Ako pa hoče deželna vlada usmiljenim sestram dovoliti brezobrestno posojilo, bi se moralo postavno zavarovati.

Deželna vlada je sprevidela, da bi za ustanovo res ne bilo dobro, ko bi se za nedoločen čas za napravo zasebnega zavoda posodilo 50.000 gld., in na tak način za nedoločen čas, brez vsakerega dobička za gluhoneme, zavrglo 2500 gld. obresti, ker bi se moralo poleg tega posojila za vsakega gojenca iz ostalega premoženja plačevati po 150 gld. na leto, in bi se k večjemu pri vsakem le izbrisalo kakih 50 gld. za amortiziranje posojila; zato je dotično ponudbo odbila.

Ali ob enem je sprevidela, da se v tem oziru mora kaj zgoditi, ker od leta do leta dohaja čedalje več prošenj za sprejemanje gluhonemih otrok v zavode za gluhoneme ob stroških dotičnih ustanov, in se je bilo za tri izpraznjene ustanove v preteklem letu oglasilo 31 prosilcev. Deželna vlada toraj meni, da je neobhodno potrebno ustanoviti lasten zavod za gluhoneme. Da bi zvedela, koliko

se bode zanj primeroma potrebovalo, obrnila se je v Gorico s prošnjo, naj ji naznanijo stroške za takojšnji zavod. Znašali so za nakup hiš 24.506 gl., za delavnice 2950 gl., za prezidovanja 32.845 gl., toraj skupaj 60.301 gld. Režija pa je l. 1885 pri 43 gojencih znašala 12.262 gld., toraj je prišlo po 285 gld. 16 kr. na vsakega.

Ker so obresti od vseh naših ustanov l. 1885 znašale nekaj čez 10.000 gld., sprevidela je deželna vlada, da bi to še za režijo ne zadostovalo, in da se še ne more misliti na ustanovo lastnega zavoda. Pač pa bode po njenem mnenju to mogoče, ako se Holzapfelno in Wolfovo premoženje naklada do konca l. 1890, ker bi se prvo dotlej narastlo na 247.938 gl., drugo pa na 44.206 gl., toraj skupaj na 292.144 gld. S tem premoženjem bi bilo po vladnem mnenju mogoče napraviti lasten zavod v pričetku za 20 gojencev. Zato je deželna vlada sklenila, da se Holzapfelnova ustanova, kakor doslej, plodonosno nalaga.

Ob enem je pretresala vprašanje, ali naj bode prihodnji zavod za gluhoneme državni ali deželni zavod. Odločila se je, da se ustanovi kot deželni zavod. Konečno vlada v omenjenem dopisu deželni odbor prosi, naj ji morebiti na podlagi sklepa slavnega zbora sporoči, bi li hotela dežela Kranjska sama prevzeti ustanovitev in napravo zavoda za gluhoneme, ravna se po naredbah oporoke obeh ustanovnikov in pa po tem, da ima država pravico višjega nadziranja, toda ne da bi dežela za ta zavod zahtevala donesek k upravnim stroškom.

Kakor je bilo že prej omenjeno, je tudi deželni odbor pretresoval dopis slavne deželne vlade z dné 18. januarja 1885, št. 11219 sklenil vso to zadevo deželnemu zboru predložiti v sklepanje. S sedanjo obravnavo se bode toraj zadostovalo želji deželne vlade in deželnega odbora.

Iz raznih prej navedenih pisem in poročil je razvidno, da se je naš deželni odbor pri tej zadevi držal načel: 1. da je neobhodno potrebno za glu-

LISTEK.

Noviodunum in okolica njegova.

(Spisal Jernej Pečnik.)

I.

Ko sem leta 1883 prišel v Krško, jel sem ogledavati in popraševati, ter kmalo sem videl, da bi se dalo tukaj mnogo starin nakopati in veliko zgodovine odkriti, ali kako začeti brez denarja? Prosil sem podpore na več straneh, pa nisem bil nikjer vslišan. Prosil sem kneza Windischgrätza, ki je odpisal, da on ne koplje drugače, kakor, da je sam navzoč.

V jeseni leta 1883 napotil sem se na Dunaj k Nj. Veličanstvu presvitlему cesarju prositi pomoči, ker se mi je velika krivica zgodila. Prišel sem do presvitlega cesarja, kjer so me prijazno sprejeli in so z menoj slovenski govorili. Ob tej priložnosti sem si mislil, tukaj na Dunaji bom skušal kje podporo za kopanje na Drnovem dobiti. Ko sem šel v kabinetno pisarno Nj. Veličanstva, zvem, da je ondi tajnik, naš rojak, baron Gušič. Prosil sem, če bi smel z njim govoriti. Prav prijazno me je gospod baron sprejel, in sva se lepo po slovensko zmenila.

Temu gospodu razodel sem svoje želje, da bi rad dobil na Dunaji kako pomoč za kopanje na Drnovem. Pokažem gospodu nekoliko rimskih novcev, ki sem jih na Drnovem skopal in pri sebi imel. On me poslušal, vstane, se pokrije, in mi reče, da naj grem z njim. Pelje me v muzej cesarske hiše k g. dr. Kennerju, vodju zbirke ondi. Tistemu gospodu sem pravil, kaj bi rad, in takoj mi je obljubil podporo preskrbeti. Res sem dobil 100 gold., ktere mi je g. dr. Kenner, kot ud. c. kr. centralne komisije za umetnost in starinske zbirke, pridobil pod pogojem, da vse najdene starine dobi Ljubljanski muzej brezplačno. Začel sem preiskovati na desni strani ceste od mesta proti Veliki vasi. Kmalo smo našli grobe, kjer smo začeli lepe posode izkopavati. S prvega smo mislili, da so grobi sestavljeni iz kamnitih plošč, kakor kake skrinje. Pozneje smo prišli na sled druge vrste grobov, grobov iz opek, toraj zidanim grobom. Našli smo velike in male; nekteri so bili celó kapelam podobni in tudi slikani. Naleteli smo tudi na grobe brez zida in kamna, in prav v teh smo še najlepše starine dobili. Našli smo tudi sledove, ki na to kažejo, da so kar na polju mrličje žgali, kajti dobili smo luknje in v njih pa pepel sežganih mrličev, okoli in okoli pa vso zemljo sožgano. To

smatram za znamenje, da so tukaj kar na polju mrličje žgali. Med pepelom smo dobili več železnih žebeljev. Sodim, da so mrliča na kak les pribili in potem toliko časa kurili pod njim, da je ves zgorel, le žebli so ostali. V pepelu dobivajo se tudi ožgane igle in denarji. Kostni in druge ostanke so skrbno iz tega pepela pobrali in so jih v drug grob v lepih posodah spravili. Take grobe smo prvič našli na desno stran ceste, proti Veliki vasi. Mislili smo, da so samo tukaj bili, kjer smo tukaj več stotin grobov odkopali. Ko pa začnem tudi drugod preiskavati, najdem grobe ob cesti na drugo stran mesta proti Krški vasi, kjer sem jih še največ našel. Grobe smo našli tudi še ob cesti proti Št. Jerneju in na zadnje proti Cerkljam.

Komaj smo se v delu dobro izurili, so že začeli dohajati k nam vsake vrste kupei za posode in druge tvarine. Od mene seveda ni nobeden nič dobil, ali ti ljudje so na skrivnem jeli delavce nagevarjati, da bi bili od njih kaj dobili. Moral sem toraj na vse strani paziti. Ker nisem hotel nekterih delavcev zaradi nezvestobe več na delo jemati, začeli so mi nagajati, in če so le mogli, so mi kaj odnesli. Imeli so v bližnjih Brežicah gospó, ktera si je na vso moč prizadevala dobiti starin za muzej v Celji. Da

neme kaj več storiti, kakor doslej; 2. da se pa zaradi prepričanih dohodkov za zdaj še ne more misliti na ustanovo lastnega zavoda, ampak je boljše in cenejše domače gluhoneme pošiljati v druge zavode in denar, ki bi ga požirala jako draga režija, raje obračati v podporo več gluhonemih revežev. Izkaz stroškov v Goriškem zavodu, kjer po najnovejšem poročilu za gojenca računijo že po 300 gold., dežel-nemu odboru v tem oziru prav daje.

Ravno to potrjuje tudi zadnji dopis deželne vlade, iz katerega je razvidno, da bi bilo l. 1890 z dotlej naloženim Wolfvim in Holzapfelnovim denarjem mogoče ustanoviti zavod, kjer bi se zamoglo iz prvega preskrbovati le 20 gluhonemih, to je ravno toliko, kolikor bi jih mogli že zdaj s primeroma nizkim zneskom 3000 gold. spraviti v zavod ubogih šolskih sester v Šmihelu.

Gledé vprašanja, ali se smejo dohodki Holzapfel-novega premoženja obračati v podporo gluhonemih po vnanjih zavodih, se finančni odsek ni spuščal v preiskavo pravne strani Holzapfel-nove oporoke, ven-dar pa se je omenjalo, da za ustanovo deželnega zavoda za gluhoneme ni ravno potrebno zidati lastne hiše, ampak da se vsakteri zavod lahko ustanovi brez take hiše v najetem poslopji, in da bi to ni-kakor ne bilo v nasprotji z ustanovnikovo voljo.

Kaj je hotel dekan Holzapfel s svojo oporoko? Njegov glavni namen je bil, pomagati gluhonemim revežem, ki dostikrat telesno, še večkrat pa duševno zanemarjeni odraščajo brez odgoje in brez vsakere višje zavesti, kakor je v dolgoletnem duhovnem pastirstvu večkrat skušal. Še kot kaplan in poznejše kot dekan se je mnogo trudil in neko posebno ve-selje imel v tem, da je take reveže, ki so se naha-jali po njegovih farah, napeljeval k spoznanju Bož-jega bitja in neumrjivosti njihove duše, da jih je pripravljajal za sprejem sv. zakramentov. Ko je umrl, zapustil je celo svoje premoženje za odgojo gluho-nemih revežev. Ker se taka odgoja vrši po posebnih zavodih, bila je ustanovitev take naprave na Kranj-skem v volji zapustnikov, lastna hiša pa ni glaven namen, ampak je le pripomoček k dosegi glavnega namena. Gluhonemim revežem bi ne bilo nič po-magano, in blagi namen, ki ga je imel dekan Holz-apfel pred očmi, bi ne bil dosežen, ko bi se z nje-govim premoženjem zidala hiša za gluoneme, pa bi ne bilo ob enem potrebnih dohodkov in zadostnih štipendij za njih poduk in vzdrževanje. Nasprotno pa bi bil glavni namen dosežen in gluhonemim re-vežem po volji ustanovnikovi pomagano, ko bi se s pomočjo njegove zapuščine, dokler nimamo doma-čega zavoda, pošiljali v drugej obstoječe odgojilnice.

To tudi z državnim zakonikom ni v nasprotji, ker § 817 nikakor ne veleva, da se mora volja zapust-nikova absolutno izvrševati, ampak „kolikor mogoče.“

Mogoče je pa za zdaj, da se naši gluhonemi dotlej, ko se bode napravil lasten zavod, v odgojo pošiljajo drugam.

Bode li vojska ali ne?

To je vprašanje, ki spreletuje v današnjih raz-burjenih časih kakor blisk celi svet, vprašanje, koje se mora vsiljevati vsakemu, ki vzame v roke kteri-

koli časnik. Vendar kako različno se odgovarja na to vprašanje! Nekteri prerešetajoč najnovejše do-godbe na političnem polji, trdè, da bode huda vojska; drugi pa, bolj trezno misleči, majo dvojljivo glavo, češ, ves sedanji krik ni nič drugzega, nego prazno gromenje, katero bode kmalo potihnilo, in potem bode zopet po starem. Zanimivo je, kaj sodi Goriški „L'Eco“ o sedanjem položaji; v svojej zadnji šte-vilki od 22. t. m. piše med drugim blizu tako-le:

„Bo, kar bo; mi vsaj upamo, da bode mir. Toda gromenje se čuje, in tega ne more nikdo opo-rekati. Ko vidi človek, kako zelo izgubljajo države svojo veljavo, ko opazuje, kako skušajo uradniki ali vse popolnoma zamolčati, ali pa le od dobre strani razlagati, in posebno še, ko uide tū ali tam kaka pomenljiva beseda, ali ko se dogodi kje kaj sumlji-vega: je pač opravičena trditev, da je sedanje ob-nebje soparno in da preti vihar.“

Tako se poroča iz Varšave 19. t. m., da je general Gurko kar naravnost rekel svojim častnikom: „Prihodnje leto bomo ogovorili svoje sovražnike z meči. Le bodimo pripravljeni in ne brigajmo se za diplomacijo.“

Ni davno temu, kar so steknili v Lionu tri ptujce, koji so ponujali nekemu vojaku malenkost (!) dvajset tisoč frankov za jedno samo puško repetirko s patroni vred. O dveh ptujcih, koja so takoj prišli, se je pri preiskavi izvedlo, da sta Angleža.

Francoski kupčevalci z lesom spravljajo skupaj ogromno število desk, da napravijo na meji pod-strešja, kjer se bodo zbirali, ne sicer stare klepetulje, ampak vojaki.

Na Francoskem pripravljajo nadalje tako zvani „mélénite“, novo sredstvo, koje je še mnogo hujše, nego dinamit. — Nova je nadalje tudi ona priprava, ktera meče kroglice na nasprotno stran in ktera sproži v najugodnejših razmerah 120 karteč.

Toda tudi druge države nočejo zaostati v iz-najdbi novega pogubonosnega orodja. Nek ruski zemljemerec iznajdel je novo snov, ki se razletí z desetkrat večo silo, nego navadni smodnik. Sedaj delajo se s to novo snovjo poskusi v Petrograški orožnici in sicer v popolno zadovoljnost vojnega mi-nistra, kteri se teh poskusov sam vdeležuje. Nemci pa imajo svojo Mauserjevo puško, od ktere priča-kujejo čuda zaradi njene shrambe za patrone; s to puško namreč se sproži na vsako povelje osem stre-lov ob enem. V Metzju pa je pripravljena dolga vrsta velikanskih topov, pred kterimi bodo morali takoj umolkniti tako zvani „forts d'arret“ preko reke Meuse.

Prav je imel toraj Bismark, ko se je izrazil v svojem govoru 11. t. m.: „Vojska leta 1870 je bila le otročja igrača v primeri s to novo vojsko.“

Angleški časnik „Daily News“, kteri ima na Angležkem jako mnogo veljave, prinesel je le v eni številki dva zelo dolga članka o sedanjih na-petih razmerah, in v enem presoja je tudi moč Rusije.

Tudi Črnagora nadaljuje svoje oboroževanje; širi se celó vest, dasi jo nekteri kot laž proglasiti hočejo, da želi Petrograd črnogorskega kneza izvo-liti v dediča Battenbergovega. To pretéče stanje črnogorske kneževine pa vzbuja posebno tudi naši državi bojazen in jo sili, da je vedno na straži.

sem dalje in najdbe so bile vedno boljše. Kasneje sem oddal še dve veliki zbirki za prav majhne novce muzeju. Z Dunaja so mi poslali 20 gld. na-grade; meseca februarja 1885 pa 30 gld. Meseca marca 1885 me je začel tudi muzej podpirati gledé kopanja tudi po drugih krajih na Kranjskem. Kamor sem prišel kopat, povsod so bile najdbe vspešne, povsod je bilo polno starin, in dostikrat sem našel popolnoma neznanih reči vse polno. Vsled tega prosil sem zopet pri c. kr. centralni komisiji na Dunaju podpore in sem dobil 200 gld. Jeseni leta 1885 je dalo ministerstvo za uk in bogočastje 200 gld. za kopanje na Dernovem, kjer sem zopet naj-lepših starin nakopal. Meseca decembra 1885 mi je dovolil deželni zbor kranjski 150 gld. nagrade za moj več nego dveletni trud.

C. kr. centralna komisija mi je zopet poslala nagrade 25 gld. meseca februarja 1885 na mnoga poročila, kaj smo vse našli. Moral sem vse najdbe natanko popisati, kakor tudi kraje in drugo. Leta 1886 prehodil sem skoraj vso Kranjsko in mnogo lepega našel. Velikanski ste zbirki Dernovska in Nivodunska v muzeju. Velika soba je napolnjena s samimi rimskimi starinami. Na tisoče je ondi lepih posod lončenih vsake vrste; nekatere imajo

Pri vsem tem pa upamo, da bode mir, in sicer se opira naše upanje na dolgove. Res je, vsi narodi so več ali manj zakopani v dolgove: Rusija sama ima za leto 1887 primanjkljaja nič manj nego 85 milijonov rubljev; tudi pri nas ni, da bi se norčevali, in isto tako ni na Ruskem stvar nikakor smešna, kakor tudi ne na Nemškem. Vsa ljudstva nahajajo se v veliki denarni zadregi in da bi se ta zadrega odpravila, ni ničesar manj treba nego — vojske!

Bati se je tudi še drugih notranjih ran (in vsakdo ima svojo), ktere bi se še jako poveksale, ako bi nastala vojska. Kratko in malo, vzroki so in sicer precej mnogi, da se vzdrži mir; narodi vsaj ga hudo potrebujejo. Toda žalibog, med šibami božjimi je tudi — vojska.

Politični pregled.

V Ljubljani, 27. januarja.

Notranje dežele.

Kakor znano, so *nemški postanci* česki deželni zbor zapustili, ter se potem niso več vdeleževali zborovih obravnav. Takoj potem začeli so marsikteri slutiti, da bodo nemški državni poslanci — kar je namreč nemško-liberalnih narodnjakov — na Dunaji enako storili, ter državno zbornico o svo-jem času zapustili. Do sedaj je bilo nekako vse tiho o tem; a sedaj, ko je na 28. t. m. državni zbor zopet sklican, so se h krati začeli čukovi glasovi, hripavo naznanujoč, da menda res Nemci namera-vajo iz državnega zbora izstopiti. Nemško-liberalna društva drug za drugim izrekajo svoje upanje, da bodo „Nemci o vprašanji, izhoda iz državnega zbora tako edini, kakor so bili edini v Pragi na Českem.“ Mar li je to kaj drugzega, kakor vljuden poziv, da naj nemški narodnjaki (!?) iz državnega zbora iz-stopijo? Po dolgem govoru dr. Jaquesa v društvu „naprednjaških prijateljev za notranje mesto“ (Fort-schrittsfreunde für die innere Stadt) je bila skle-njena resolucija, s katero se pritrdjuje izhodu Nemcev iz českega deželnega zbora. Res o izhodu iz držav-nega zbora tū še ni govorjenja, pa bo že prišlo, ko se namreč ljudstvo teh izrazov privadi.

Znano in resnično je, da imajo vsake oči svo-jega slikarja; prav tako ima tudi v politiki vsak svoje nazore — kdor jo čita s premislikom. *Liechtensteinov govor* je tak predmet, da si ga človek od več strani lahko ogleda in bo na vsaki strani nekaj našel, kar mu bo všeč in zopet, kar mu ne bo vgajalo. Ker smo si ga včeraj ogle-dali iz slovanskega stališča, poglejmo, kako ga so-dijo naši politični zavezniki, konservativni Nemci. „Grazer Volksblatt“ piše o njem: „Nas je ta izredni in nad vse pomenljiv govor navdal s posebno za-dovoljnostjo, ker nam potrjuje prav na poseben način naše narodno-politične nazore. Konservativna (nemška) stranka prav nič drugzega ne namerava, kakor izvršitev treh misli, ktere je knez Liechtenstein tako čudovito lepo izrazil. 1. Mednarodni prepir se po določilih mogotcev ne bo dal rešiti, pač pa 2. po pravičnosti in to pa 3. veljavi nemščine ne bo prav nič na škodo. To so tri zahteve, kterim se logično nobena zdrava pamet ne more vstavljati. Kdor tū drugače sodi, tega delovanje cika na razpad Av-strije, ali pa zahteva drakoničnih postav, s kterimi bi se morala nenemškim narodnostim popolnoma sapa zapreti. Tri reči so tū mogoče: ali enake pra-vice, ali razrušitev države, ali pa delati, kakor dela

bi imel mir in red, napravil sem s posestniki cele vasi Brege pogodbo, da so vse starine na njihovem polji moja last. Na ta način sem odvrnil, da mi niso mogli škode delati. Zgodilo se je tudi, da je delavec pri meni delal in kaj našel, ko sem jaz drugam šel. Čez nekaj dni mi je tisto ponujal na prodaj, rekoč, da je sam izkopal. Tako sem moral tudi dostikrat svojo lastnino kupiti. Če bi ne bil tako delal, prešlo bi bilo marsikaj v druge roke. Denarja z Dunaja je zmanjkalo ravno, ko smo naj-boljši vspeh pri delu imeli. Razdal sem vseh 100 gld. samo delavcem in meni ni ostalo nič. Treba je bilo zopet denarja in sedaj so me jeli gospod vikar v Krškem z denarjem zalagati, da sem mogel dalje delati.

Meseca maja 1884 sem zvedel, da je prišel g. vitez Schneid v Kostanjevico na spremembo zraka, šel sem ga prosit pomoči. Precej je prišel gledat. Jako je bil vesel in je takoj brzojavil na Dunaj, da naj mi dajo kako nagrado. Tudi sam mi je ne-koliko pomagal. Muzej je dobil na ta način brez-plačno veliko zbirko rimskih starin, kakoršnih še ni imel, jaz pa nisem nič zaslužil. Za osem mesecev težkega dela mi je poslal deželni odbor meseca ju-nija 1884 pohvalno pismo za moj toliki trud. Kopal

rimске napise. Igel iz brona je čez 120, mnogo druge vrste lišpa, kakor so igle za lase, prstani, gumbé, vsake vrste koralde, orodje itd. Tudi škarje za ovce striči smo našli, sedanjim čisto podobne.

Oskrbel sem tudi da je napravil muzej v sobi lep rimski grob iz samih opek. Kajti na srečo sem našel cel grob iz samih velikih opek na Drnovskem polju, kar sem vse poslal v Ljubljano, da se za-more v muzeju rimski grob videti, prav tak, kakor je bil na mestu. Našel sem 5 kamnov z napisi, kteri so vsi vzdani v muzeji. To so nagrobni ka-meni, kakoršne so Rimljani svojim umrlim na grobe napravljali. Dal sem v muzej vsake vrste veliko novcev, nekatere posebno lepe; lepega malika iz brona vlitaga, lepo delo ženske podobe; dalje vsake vrste lepih opek, in druge drobnarije. Tudi iz kamena izsekane posode za mrličé poslal sem tje-kaj.

Vse je dobro ohranjeno, celó barvano, in se sme Noviodunumska zbirka pravi starinski biser v muzeju imenovati.

Bismark na Prusko-Poljskem. Druzega ni mogoče. Razrušitev bi bila silna nesreča za vse; „Bismark na Poljskem“ bi pa nasprotja še le povikšal, toraj družega ne kaže, kakor enake pravice.“ Tako „G. V.“. Te besede tudi „Slovenec“ popolnoma podpiše, kajti to je tudi njegov program, ktereja se je ves čas svojega izhajanja zvesto držal: Vsem dajte enake pravice brez zadržka in zvižaje in — popolnoma bomo zadovoljni.

Med tem, ko se več ali manj vsa *Avstrija* vojske boji, se na Dunaji v krogih, ki so za vojsko najbolj merodajni, za tisto niti ne zmenijo ne. To vse prav lepo kaže, da bo mir. Vse, kar se je v vojnem ministerstvu do sedaj vkrenilo, nima družega pomena, kakor navadno izvrševanje dolžnosti in previdnosti, ktera se tudi v mirnem času ne sme nikdar izpred oči spustiti. Edino pomenljiva vtegnila bi se komu zdeti vpeljava in orginazicija črne vojske, toda tudi ta novotarija ni nič družega, kakor le čin, ki ga nam ukazuje previdnost in opreznost nasproti oboroženim Evropi. Jako bi morala biti Avstrija lahkomiselna, če bi prav nič ne storila, kakor le po turški mirno čakala, kaj da ji osoda sama prinese. Kakošen bi bil ta dar, pač ni težko vganiti, — šla bi na kosce. Zato je bila potreba nujna, vojno moč pomnožiti za slučaj sile, ne da bi se bilo pri tem bati kakega večjega bremena ob mirnem času. Vpeljava črne vojske je naraven sad te previdnosti. Vsled črne vojske bo naša armada še enkrat tako močna, kakor je bila do sedaj ob vojnem času. Kljub temu ostane naša zunanja politika tudi še na dalje miroljubna, kajti ta nam še vsem od kraja najbolje ugaja. Drugi naj se le ravsaajo, kolikor jim je drago, mi se ne bomo, dokler nas bodo pri miru pustili! Bojevali smo se, kedar je bilo treba in vendar se Avstrija nima tolikanj svojim borbam, kakor pa mirnemu in krepkemu razvoju na znotraj zahvaliti, da je v številu velesil, brez katerih se nič važnega ne zgodi v Evropi. Se celó Bosne in Hercegovine se nismo iz lakomnosti polastili ali pa iz sovraštva, temveč zaradi miru, da se je namreč razdajalo ognjišče večnih uporov, ki so nas preko Save leto na leto vznemirjali, ter tudi mnogo stroškov napravljali. In tudi ta korak storili smo na povelje Evrope, ktera nas je smatrala za najbolj konservativno velevlast, kateri ni na tem leželo, da bi si svetá pridobila, pač pa, da bi si mir svetu ohranil. Prav je imela toraj Avstrija, če je iz tega namena pomnožila svojo moč, kajti bolj če je sama trdna, večja je varnost je za ohranjenje miru v Evropi. Našega oboroževanja se toraj Evropi ni bati, nam samim pa že celó ne. Saj Avstrija ni nikoli napadala in tudi ne bode znanprej.

Vnanje države.

Na *Srbskem* vzbuja veliko nevoljo društvo, ki je zakupilo od vlade monopol na tabak. Do lanskega leta, ako se ne motimo, je smel na Srbskem vsakdo tabak pridelovati in ga prodajati, kamor in kolikor se mu je ljubilo. Dobival se je po prodajalnicah in je bil razne cene in kakovosti. Ko je pa v državnem opravištvu jelo denarja primanjkovati, so jeli moške onostran Save misliti, kako bi se dalo kaj več novcev na neposrednih davkih vpeljati. Monopol na tabak je bil takoj jeden takih virov, in narod, če tudi prikrajšan v dosedanjih pravicah, se je vendar-le vdal, ker je videl potrebo države. Le škoda, da je vlada preveč nujno potrebovala denarja, da toraj ni mogla sama obdržati monopola v svojih rokah. Za to je bila prisiljena dati ga v zakup inostranskemu društvu, ktero je takoj po sklenjeni pogodbi nastavilo ondi svoje uradnike in paznike, ki so bili dostikrat v službi krivični in podkupljivi. Vrh tega pa Srbi zakupnemu društvu tudi še očitajo, da jih goljufa, ker jim slab tabak za drage novce prodaja. Služba tabačnih kontrolnih organov je menda taka, kakor jo imajo pri nas daccarji in financarji. Skrbeti morajo namreč, da trgovci ne prodajajo družega tabaka, kakor društveno blago. Za to pa tudi noč in dan pazijo, da se takim trgovcem tabak ne donaša skrivaj. Mnogo jih imajo na sumu in so tudi že marsikoga vstrelili. Nedavno padel je smrtno zadet Leskovški trgovec Kostič. Tabadni kontrolor imel ga je namreč na sumu, da ima vtihotapljen tabak in je prišel njegov dom preiskavat. Dotična srbska postava velevala, da smejo tabačni pregledovalni organi le v navzočnosti državne policije domovja sumljivih trgovcev preiskavati. Trgovec Kostič je to vedel in je zaradi tega tabačnim organom preiskavo svoje hiše zabranil. Kontrolor je vsled tega spremljajočim paznikom zapovedal, da so Kostiča na mestu vstrelili. Kostičeva rodovina je vsled tega vsim tabačnim organom prisegla osveto in res je bil kmalo na to eden kontrolorjev zavratno vstreljen. Proti dotičnemu kontrolorju pa, ki je dal Kostiča vstreliti, pričela se je kriminalna obravnava zaradi zapeljevanja k umoru, ker je vlada priznala, da ni imel pravice, ne preiskavati in ne streljati veljevati. Srbski narod odločno zahteva, da naj država tabačni monopol v lastno oskrbovanje prevzame, kar se bo prej ko ne tudi zgodilo.

Kaj je na *Bolgarskem* novega? Ako smemo ruskim listom verjeti, se bo takoj po povratu bolgarske deputacije iz Carigrada sklicalo veliko sobranje. Sedanji vladarji se bodo odpovedali in ustanovilo se bo koalicijsko ministerstvo iz zastopnikov vseh strank, ktero bo izvršilo tudi nove volitve za novo veliko sobranje. Cankovega so v Carjemgradu

vsil zastopniki velesil sprejeli, le angleški še ne. Ta mu je sporočil, če in kedar da ga bo vstani sprejeti. Nemški sporočnik mu je pa obljubil, da bo vse storil, kar bi Cankovemu poslanstvu olajšalo. Kar je Cankov v Carigradu visoki porti nasvetoval, vse to je bolgarski zastopnik v Carigradu, Vulkovič, v Sofijo svoji vladi sporočil, ki Cankovega opravljanja ni bila nič kaj vesela. Tudi sultan je neki vrlo nezadovoljen s predlogi, ktere mu je Cankov nasvetoval, kako bi se dali samoljubni Bolgari po Cankovega receptu vgnati v kozji rog. Cankov je menda velikemu vezirju nasvetoval, da naj na to dela, da se v Bolgarijo zopet Kaulbars povrne, da naj se potem izvoli Mingrelec za kneza, na kar naj se spremeni ustava, ter razpusti vsa armada in redarstvo. Veliki vezir je rekel, da to ne gre! Dalje je Cankov omenil, da bi bilo dobro, če bi kak turški ali kak ruski komisar v deželo prišel, Bolgare pestit. Vsled tega se je med Cankovei takoj raznesla govorica, da sta turški in ruski komisar za Bolgarijo že na poti. Tjekaj dosepeši bodeta takoj zapodila ministerstvo in vladarje, ter bodeta v imenu sultanovem sobranje razpustila in nove volitve razpisala. Pravi gospodar bo turški komisar, Rus mu bo pa za nekega kontrolorja pridani. Da bo pa njuna beseda bolj veljavna, podpirala jo bodeta dva turška vojna kora, eden pri Küstendje in drugi pri Drinopolju. Takoj ko se bo volitev kneza dovršila, se bota komisarja umaknila. Koliko je na tem resnice, se bo kmalo pokazalo.

Danes 27. januarja prične se *angleški parlament*. Na dnevnem redu so sledeči glavni predlogi: Kloturna postava, prisilna postava in pa nova okrožna postava. Kakor vse kaže, bo vlada najprvo zahtevala obravnavo kloturne postave, t. j. tiste postave, od ktere je odvisna kolikor toliko preosnova dolenje zbornice. Takoj za njo pride pa na vrsto prisilna postava, ktero bodo pa le na Irce omejili. „Daily News“, Gladstonovo glasilo, so se že oglasile, da hočejo liberalci vse tri krepko pobijati. Gladstone sam povrnil se bo danes v London, kjer hoče osobno prevzeti vodstvo liberalne stranke. Mož želi še nekaj storiti za Irce, preden umrje in bo za to zopet v javnost stopil. Da misli sedanja angleška vlada Irce res s silo privijati, potrjujejo tudi drugi angleški listi. Göschel pobegnil je v tabor Salisburyjev in Ashbornov ter odločno odobrava vlado na Irskem. Sila ni bila še nikjer dobra in tudi Angležem na Irskem ne bo rodila dobrega sadu. Ircei bodo nekaj časa trpeli, vidó pa, da so vedno le kamen pod kolesom, pomagali si bodo sami, kajti Gladstone in njegova liberalna stranka pojde jim izvestno zdatno na roko in to bo pogin angleške konservativne Irceem sovražne vlade.

Izvirni dopisi.

Iz *Kamnika*, 26. januarja. Prostovoljna požarna bramba v Kamniku je imela dné 23. januarja 1887 svoj občni zbor. V poveljništvo, oziroma v odbor so bili voljeni gg. Josip Močnik za poveljnika, Florijan Kregar je poveljnikov namestnik, Josip Adamič, blagajnik, Vekoslav Vremšak, tajnik, Dragotin Reš, vodja plezalcev, Jernej Pečnik, vodja brizgalničarjev, Ivan Karolnik, vodja varuhov, Franjo Brojan, Josip Fajdiga, Florjan Petrič, zaupniki. Potem je bil na predlog g. Vremšaka za zasluge, ktere si je za društvo pridobil župan in posestnik gosp. Franc Fišer enoglasno izvoljen za častnega člana. Društvo ima sedaj 42 delujočih in 50 podpornih udov. Sicer moram pa omeniti, da bi bilo delujočih udov veliko več, ko bi se ne ozirali nekteri „Krajci“ v Ljubljano, češ, da je pri Ljubljanski požarni brambi strogo nemška komanda, v Kamniku pa ne. A vse ni za vse: Živijo slovensko poveljništvo v Kamniku!

Iz *Kresnic*, 23. jan. „In ti, Betlehem, zemlja Judova, nisi nikakor najmanjši med vojvodi Judovimi;“ in — Kresnice ne zadnja vas ob Savi. Tako sem modroval, ko sem bil pri svečanosti, ki se je v tukajšnji farni cerkvi danes vršila, navzoč. Predstavljaj je namreč preč. gosp. kanonik dr. Klofutar novega župnika, gosp. Karola Ceme-ta, vpričo petero duhovnih bratov in mnogobrojne množice novim njegovim ovčicam.

Podrobnosti govora in svečanostnih obredov opisovati se nisem namenil, rečem le: To je bil dan, „kterega je Gospod naredil“, — vsem vesel, a zlasti še za čedo, ktera po besedi visoko učenega govornika sprejema vestnega, dobrega pastirja. Pridružim se le še očetovemu vošilu preč. gospoda kanonika, naj dostojno sprejeti novi gospod župnik vživa tu popolno zadovoljnost, dokler ga Oče nebeški ne pokliče na zaslužen plačo. Ad multos annos!

Domače novice.

(P. Evgen Heglar), redovnik sv. Frančiška, rojen Ljubljancan, umrl je nocoj ob 1. uri čez polunoč v Gorici. Ranjki je bil rojen leta 1844, stopil v red l. 1861, je bil posvečen l. 1867. Poslal ga je red na više študije v Gradec, kjer se je na vseučilišči pripravljaj in izšolal za gimnazijskega učitelja na domači gimnaziji v Gorici, kjer je blagi ranjki bil lektor do zadnjega. Leta 1869 in 1870 podučeval je naravoslovje, nemščino in zgodovino na Novomeški gimnaziji, kjer so ga učenci jako radi imeli. Umrl je za jetiko. R. I. P.

(C. kr. vladni svetnik g. Pascotini) v Ljubljani, ki je bil nedavno imenovan za ministerijalnega svetnika na Dunaji v ministerstvu notranjih zadev, ne pojde tjekaj za sekcijkega načelnika, temveč na spraznjeno mesto sekcijkega svetnika, kjer bo prevzel referat o južnih avstrijskih pokrajinah, za kar bo izvestno vrlo sposoben, ker pozná naše razmere iz lastnega prepričauja.

(Kmetška posojilnica Ljubljanske okolice), registrovana zadruga z neomejenim poroštvo v Ljubljani imela je v nedeljo dné 23. januarja 1887 svoj peti redni občni zbor. Navzoči deležniki zastopali so 73 glavnih deležev. Po pozdravu načelnika Ivana Knez-a prebere blagajnik svoje poročilo, iz ktereja povzamemo sledeče: Prometa imelo je društvo: 239.136 gld. 7 kr. Gotovine v blagajni in naloženega pri drugih denarnih zavodih: 8393 gld. 67 kr. Upravno premoženje društva znaša: 71.225 gld. 56 kr. Pomnožilo se je toraj memo lanskega leta za: 19.078 gld. 48 kr. Posojila povikšala so se memo lanskega leta za: 12.594 gld. 21 kr. in znašajo koncem leta: 62.191 gld. 50 kr. Ta svota izposojena je: 21.932 gld. 50 kr. proti intabuliranemu dolžnemu pismu, 3865 gld. proti menjici in intabuliranemu zastavnemu pismu, 36.394 gld. pa proti menjici. Hranilno vloge pomnožile so se memo lanskega leta za: 17.991 gld. 75 kr. in znašajo koncem leta skupno s kapitalizovanimi obrestmi vred: 56.400 gld. — Čisti dobiček znaša po odbitku $4\frac{1}{2}\%$ obresti deležnikom: 1341 gld. 96 kr. — V imenu nadzorstva poroča odbornik Ig. Kotnik. Iz njegovega poročila povzamemo sledeče: Nadzorstvo skontroliralo je v pretečenem letu dvakrat blagajnico in pregledalo listnico za menjice in dolžne pisma, ter pri tem našlo vse v redu, kakor to kaže potrjenje dotičnih zapisnikov. Po sestavi letnih računov in bilance pregledalo je iste in se prepričalo, da so računi in bilanca sestavljeni popolnoma pravilno in se vjemajo vsi izkazi s knjigami. Vsled tega predlaga nadzorstveni odbor, da se dá ravnateljskemu odboru za lansko leto absolutorij in se mu izreče zahvala za vestno in trudapolno opravljanje njegovega posla. — Gledé dobička, ki znaša (brez $4\frac{1}{2}\%$ obresti za glavne deleže) 1341 gld. 96., sklenilo je nadzorstvo v sporazumljenji z ravnateljstvom sledeče: 150 gld. se plača dividende, tako, da dobé deležniki po 6 gld. na delež s $4\frac{1}{2}\%$ obrestmi vred. 350 gld. se dá ravnateljskemu odboru kot nagrada za njegov trud v letu 1886. 45 gld. naj se dovoli za dobre namene in sicer: 10 gld. za „Collegium Marianum“. 10 gld. za dijaško kuhinjo pod vodstvom g. L. Jerana. 10 gld. za podporno društvo slovenskih dijakov v Gradcu. Poleg tega predlaga nadzorstvo, da se dovoli Šišenski šoli 15 gld. za obutev in obleko revnih otrok — gledé na to, da šteje naša zadruga skoraj največ udov iz Šišenske občine, upamo tudi, da se sprejme ta predlog. 400 gld. se pridene rezervnemu fondu, ki se s to svoto poviša na 2392 gld. 67 kr. 396 gld. 96 kr. se prepíše na novi račun, da se plača pristojbina s povišanjem vred za vse leta obstanka zadruge nazaj in 20 gld. za uradno sobo, ki se niso izplačali lansko leto. Predlogi nadzorstva se po kratki debati soglasno sprejmó in preide se k volitvi novega odbora. Po predlogu dr. J. Vošnjaka izvolijo se v ravnateljski odbor soglasno: Ivan Knez star. ravnatelj; A. Jenko kontrolor; Anton Knez blagajnik; namestnikoma pa V. Ogorelec in Jan. Verhovnik. V nadzorstvo izvolijo se vsi prejšnji odborniki, namreč: Ig. Kotnik, E. Ločnik in dr. J. Vošnjak, in izreče se jim zahvala občnega zbora, posebno pa še gosp. Ig. Kotniku, ki se je mnogo trudil v prosep društva. K zadnji točki dnevnega reda „predlogi društvenikov“ omenja dr. J. Vošnjak, da sedaj, ko je društvo spremenilo svoja pravila in daje toliko poroštva, bi bilo pač želeto, da se delovanje društva bolje razglasi, kakor se je do sedaj, ker le

na ta način bode mogoče društvo razširiti tako, kakor zasluži z ozirom na svoje odkritosrčne namene. Razpošlje naj se na vse županstva in župnijske urade našega okraja primerno razglasilo, da se bode občinstvo podučilo. Ta predlog podpira g. Kotnik posebno z ozirom na to, da namerava društvo znižati obresti posojilom in se vsled tega ravnatelj-skemu odboru potrebno naroči.

(Kmetijsko potovalno predavanje v Hrušici pod Ljubljano) ima tajnik c. kr. kmetijske družbe gosp. Gustav Pirc prihodnjo nedeljo 30. t. m. popoldne ob 2. uri v novem šolskem poslopji v Hrušici.

(Vabilo k veselici), katero priredi čitalnica Postojinska dne 2. februarja 1887 v svojih prostorih v korist družbe sv. Cirila in Metoda ob 1/2 8. uri zvečer z naslednjim sporedom: 1. B. Ipavc: „Njega ni!“ zbor z bariton solo. — 2. J. Blumlacher: „Koncert na citre“, duet. — 3. Avg. Leban: „V tibi noči“, četerospev. — 4. J. Blumlacher: „Valček na citre“, duet. — 5. „Bob iz Kranja“, vesela igra s petjem v enem dejanji. — 6. Šaljiva loterija.

(Prostovoljna požarna bramba v Višnji gori) priredi na Svečnico dne 2. februarja t. l. v gorenjih prostorih pri „Mesarju“ veselico s petjem, tombolo in loterijo. Čisti dohodek namenjen je v podporo temu društvu. Začetek točno ob 6. uri zvečer. K obilni vdeležitvi te veselice najvljudneje vabi odbor.

(Razpisane) so sledeče učiteljske službe v Kranjskem okraju: a) služba družega učitelja na dvorazrednici v Cerkljah stalno ali začasno. Nese 500 gl.; b) služba učitelja na jednorazrednici v Sorici. Plače je 400 gold. in prosto stanovanje. Prošnje do 15. februarja 1887 c. kr. okrajnemu šolskemu svetu v Kranji.

(Učiteljska služba) razpisana je na četerorazrednici v Senožečah. Nese 400 gold. Prošnje do 24. februarja. Služba se bo oddala ali stalno ali začasno.

(Podružnico sv. Cirila in Metoda) pripravljajo v Apačah. Spodbodla jih je na te priprave nedavno ustanovljena podružnica v Št. Lenartu pri sedmih studenih.

(Veselo novico) prinesel je „Mir“ iz Bilčevasi, od koder se mu namreč piše, da se slovenska zavest ondi jako veselo in krepko razširja. Dokaz temu je od leta do leta večje število članov družbe sv. Mohorja, za katero so ljudje jako vneti, ker jih veseli lepo in zanimivo berilo.

(Petdeset fantov) uri se v slovenskem petji v Št. Jakobu pri Rožeci na Koroškem, kar je izvestno jako dober pripomoček za razširjevanje slovenskega duha. Ob enem so se začele priprave na ustanovitev podružnice sv. Cirila in Metoda. Na Korotanu jelo se je daniti!

(10.000 goldinarjev) vrgla bo svota koroški deželni od lovskih kart, ktere so letos na podlagi sklepa deželnega zbora vpeljali. Lovska karta veljala bo na leto 3 gld. in jo bo moral vsakdo kupiti, kdor bo hotel na lov hoditi. Najtrdovratneje so se predlogu, ki se je v 14. seji koroškega deželnega zbora sprejel, upirali poslanci kmečkih volilnih okrajev.

Telegrami.

Vipava, 27. jan. Deputacija deseterih odličnih Vipavcev je včeraj vročila c. kr. okrajnemu glavarju v Postojni zaupnico s 1000 podpisih zavednih volilcev.

Praga, 26. jan. V začetku današnje seje izjavil se je deželni odbor soglasno, da zgubé nemški poslanci svoje mandate. Le Herbsta ni med imeni poslancev na zgubo mandata proglašeni, ker je imel ves čas zasedanja deželnega zbora odpust. Konec današnje seje rekel je deželni maršal: „Vedno smo pripravljeni k sporazumljenji in se celó spremembe postav ne bojimo, če bi nam to res utrdilo narodni mir; toda le tedaj, če se nam zagotovijo enake pravice za obe narodnosti, če ostane jednota kraljevine česke nedotakljiva in če ne bodo avstrijske koristi škode trpele.“

Sofija, 26. jan. Na Cankovega je tukaj vse silno razdraženo zaradi ponudeb, ki jih je v Carigradu delal, in se je bati, da se mu kaj hudega ne prigodi, če bi se semkaj povrnil. Njegove načrte obsojajo celó njegovi privrženci.

Umrli so:

25. jan. Marija Grad, ključničarjeva hči, 5 mes., Rimska cesta št. 19, jetika. — Emilija Kovtniji, cestnega oglednika hči, 5 let, Hlilšerjeve ulice št. 6, Morbus Brighti.

26. jan. Julij Zupančič, strojevodjev sin, 6 let, sv. Petra cesta št. 42, Morbus Brighti. — Janez Polak, gostač, 68 let, Kravja dolina št. 11, Marasmus. — Ferdinand Kaš, trgovčev sin, 9 let, Židovska steza št. 1, Meningitis Tuberculose.

Tuji.

25. januarja.

Pri **Matiču**: Hoffmann, Stiasny, Koller, Stern, Abeleš, Schafranek in Rau, trgovci, z Dunaja. — Ledner, trgovec, iz Prage. — Štefan Behofschitz, trgovec, iz Linea. — Bettelheim, trgovec, iz Celovca. — Peter Jaklitsch, potovalec, iz Kočevja. — Jernej Lunaček, posestnik, iz Travnika. — Fr. Zagorjan, posestnik, iz Cirknice. — Wenninger, c. k. stotnik, iz Trsta. — Čerwiakowsky, posestnik, iz Trsta.

Pri **Stonu**: Weiss, Weckher, Taussig, Brunbaum, Stör in Breisael, trgovci, z Dunaja. — Franc Schole, c. k. nadporočnik, iz Trsta. — Karol Mayer, posestnik, iz Vipave. — Filip Kaučič, posestnik, iz Razdrttega. — Viktor Klinar, posestnik, iz Bleda.

Pri **Bavarskem dvoru**: Franc Stock, potovalec, iz Budapešte.

Pri **Južnem kolodvoru**: Frid. Senegaglia, trgovec, iz Modene. — Eleonora Mohr, soproga c. k. zdravnika, iz Gradea. — Janez Platzer, posestnik, iz Rateč.

Pri **Virantu**: Janez Iskra, posestnik, iz Rateč. — J. Kristan, posestnik, od Sv. Roka. — Dr. Edvard Volčič, c. k. sodnijski pristav, iz Žužemberka. — Janez Brence, župnik, od Sv. Gregorja.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		razkoma v mm	toploma po Celziju			
26. 7. u. jut.	749.47	— 11.4	sl. svzh.	jasno		
2. u. pop.	748.51	— 3.2	sl. jzap.	"		0.00
9. u. zveč.	749.75	— 2.4	sl. szap.	"		

Jasno. Popoldne južno vreme. Srednja temperatura — 3.9° C., za 2.3° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

27. januarja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	80	gl.	—	kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	81	"	25	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109	"	60	"
Papirna renta, davka prosta	98	"	15	"
Akcije avstr.-ogerske banke	866	"	—	"
Kreditne akcije	279	"	50	"
London	127	"	35	"
Srebro	—	"	—	"
Francoski napoleonid.	10	"	05 1/2	"
Ces. cekini	5	"	96	"
Nemške marke	62	"	40	"

Tržne cene

dne 26. januarja t. l.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	6	99	Špeh povojen, kgr.	—	68
Rež,	4	87	Surovo maslo,	—	90
Ječmen,	4	06	Jajce, jedno,	—	3
Oves,	2	76	Mleko, liter,	—	8
Ajda,	4	06	Goveje meso, kgr.	—	64
Proso,	4	87	Telečje	—	54
Koruzka,	4	87	Svinjsko	—	50
Krompir,	2	85	Koštrunovo	—	34
Leta,	11	—	Pišanec	—	50
Grah,	9	—	Golob	—	20
Pizol,	11	—	Seno, 100 kgr.	—	25
Maslo,	90	—	Slama,	—	25
Mast,	64	—	Drva trda, 4 mtr.	6	50
Špeh svež,	—	60	" mehka, "	4	10

Priznано nepokvarjene izvrstne

voščene sveče

izdelujeta

(12)

P. & R. Seemann v Ljubljani.

Umetne

(2)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradekega mostu, I. nadstropje.

Nova izdaja.

V podpisani bukvarni izšla je ravno kar nova izdaja

„Molitve,

katero naj se kleče opravljajo, po ukazu papeža Leona XIII., v vseh cerkvah svetá po vsaki tihi sv. maši.“

Obsega tudi najnovejšo invokacijo k sv. nadangelju Mihaelu. — Tiskane so molitve na prav lične podobice in veljá 100 komadov 2 gld.

Katoliška bukvarna

(31)

v Ljubljani,
stolni trg šte. 6.

Izkaz dobitkov

dobrodelne loterije v Przemyslu.

Pri srečkanji, ki se je vršilo 28. decembra 1886 vpričo c. kr. vladnega komisarja, so bili vlečeni sledeči **glavni** dobitki:

Serijska	Srečka	Vrednost	Serijska	Srečka	Vrednost
Štev.		gld. a. v.	Štev.		gld. a. v.
1410	140989	1200	574	57391	35
1976	197597	600	605	60495	35
1392	139193	350	656	65597	35
1526	152593	300	694	69387	35
1819	181885	300	710	70983	35
1836	183593	210	729	72887	35
1296	129597	200	729	72899	35
1395	139497	200	758	75793	35
1801	180089	200	768	76783	35
1709	170895	125	902	90183	35
702	70193	120	971	97091	35
1244	124393	100	1038	103789	35
1702	170191	100	1073	107287	35
137	13695	80	1173	117289	35
316	31401	80	1181	118086	35
627	62691	80	1448	144795	35
914	91397	80	1467	146687	35
1156	115581	80	1550	154997	35
1946	194593	80	1562	156187	35
394	39301	65	1581	158083	35
643	64201	65	1602	160193	35
137	13689	60	1607	160695	35
1467	146611	60	1611	161089	35
1025	102401	55	1646	164577	35
1329	132801	55	1672	167197	35
507	50685	50	1707	170602	35
658	65711	50	1753	175291	35
709	70899	50	1858	185789	35
730	72993	50	1899	189897	35
1349	134893	50	1901	190002	35
1682	168197	50	210	20997	30
1839	183801	50	914	91399	30
1842	184101	50	1156	115513	30
769	76883	45	1175	117491	30
1027	102601	45	1233	123283	30
1648	164701	42	1301	130089	30
210	20977	40	1501	150001	30
576	57595	40	1705	170499	30
756	75593	40	359	35819	28
1175	117499	40	1073	107212	28
1194	119387	40	1899	189812	28
1422	142191	40	155	15499	25
1581	158089	40	574	57312	25
1607	160691	40	1073	107273	25
1690	168989	40	1180	117995	25
1827	182689	40	1226	122585	25
1973	197295	40	1753	175205	25
108	10719	38	1038	103717	24
1064	106311	36	178	17701	20
1524	152351	36	589	58889	20
106	10597	35	768	76712	20
108	10791	35	1064	106397	20
449	44885	35	1156	115514	20
511	51099	35	1258	125785	20
547	54693	35	1563	156291	20

Razun teh so še zadele **manjše** dobitke vse številke sledečih serij: 70, 92, 106, 108, 137, 155, 178, 193, 195, 210, 259, 316, 359, 394, 449, 507, 511, 513, 547, 574, 576, 589, 605, 627, 640, 643, 650, 656, 658, 661, 694, 702, 709, 710, 729, 730, 748, 756, 758, 768, 769, 793, 902, 914, 970, 971, 1025, 1027, 1038, 1064, 1073, 1081, 1149, 1156, 1170, 1173, 1175, 1180, 1181, 1194, 1215, 1226, 1233, 1244, 1258, 1296, 1301, 1329, 1349, 1352, 1372, 1392, 1395, 1401, 1410, 1422, 1448, 1467, 1501, 1524, 1526, 1550, 1556, 1562, 1563, 1581, 1602, 1607, 1611, 1614, 1645, 1646, 1648, 1661, 1672, 1682, 1690, 1692, 1702, 1705, 1707, 1709, 1753, 1754, 1801, 1805, 1815, 1818, 1819, 1821, 1827, 1836, 1839, 1842, 1858, 1872, 1899, 1901, 1946, 1967, 1973, 1976.

Dobitki se bodo izplačevali do **11. februarja** 1887 pri stolnem kapitolu v Przemyslu na Gališkem proti vlečenim srečkam. Kedor se s svojo srečko ne izkaže do 11. februarja, **zapade** dobiček dobrodelni loteriji.